

Сънъ срещу Въведение Богородично.

(Разказче)

Димитринка и Минка сж две сестричета—близнаци.

Тѣ сж единственитѣ рожби на Неда и Лило Искренови.

Растѣха дветѣ деца, растѣха и хубавѣха.

Майка имѣ се грижеше за тѣхното възпитание, бдѣше надѣ тѣхъ като орлица надѣ орлетата си.

Баща имѣ залѣгаше да извади чрезѣ честенѣ трудѣ препитанието имѣ.

Тѣ имаха спестовна касичка — часовникѣ, която бѣха взели отѣ дружество „Балканѣ“. Всичко онова, отѣ което можеха да се лишатѣ, тѣ не купуваха, а паритѣ пуцаха въ касичката—часовникѣ. Да имѣ работи часовникѣтъ и да ги буди въ желанѣ часѣ, тѣ пуцаха на денѣ най-малко по една двулевова монета.

Вѣ продължение на дълго време тѣ спестиха и събраха една доста голѣмшка сума.

Паритѣ внасяха редовно въ дружеството, отѣ кждето щѣха да ги получатѣ единѣ денѣ съ припадающата имѣ се лихва. А щомѣ се връщаха вкѣщи, започваха наново да пълнятѣ касичката.

Бащата на Димитринка и Минка бѣ майсторѣ зидарѣ.

Той обичаше дветѣ си дечица и ги зовѣше „моитѣ ангелчета“.

Никога не се връщаше съ празни рѣце вкѣщи. Минка обичаше да яде плодове, а Димитринка—сладкиши и захарѣ. Добриятѣ имѣ татко купувахе и имѣ носѣше.

Майка имѣ ги водѣше въ черква и ги учеше да обичатѣ Бога—Христа и Неговата Майка—Дева Мария.

Но случи се, че Лило остана безѣ работа.

Есеньта бѣ напреднала. Вкѣщи нѣмаха клечка дърво. А зимата идѣше. Тя не обещавахе да е по-добра и по-мека отѣ ланскитѣ и по-ланскитѣ си сестри.

Неда ходѣше да работи по хорскитѣ кѣщи, но не всѣкога, защото всѣки самѣ си вършеше работата и избѣгваше да влиза въ излишни разноси.

За нещастие, бащата се разболѣ и легна на постеля.

Димитринка и Минка вече не мислѣха за ябълки и круши, нито за шоколадѣ и бонбони, а — какѣ да помогнатѣ на болния си баща.

Болестѣта се засилваше.

Тежко бѣше положението на болния, а още по-тежко щѣше да бѣде положението на близкитѣ му, ако го изгубѣха.

Лѣкарѣтъ бѣ идвалѣ, прегледалѣ бѣ го, предписалѣ бѣ му лѣкарства и бѣ порѣчалѣ, да му се дава здрава храна въ изобилие.

Добре, но отгдѣ да взематѣ пари?

Лѣкарѣтъ не взе нищо, защото Лило имаше бедна книжка, но хлѣбарѣтъ, месарѣтъ, млѣкарѣтъ. . . нѣмаше да направятѣ това! Тогава?

Нищетата прострѣ чернитѣ си криле надѣ тоя беденѣ и злочестѣ домѣ.

Лѣкарствата отѣ два дни стоеха приготвени въ аптеката, но нѣмаха срещу какво да ги взематѣ.

А болниятѣ имаше нужда отѣ тѣхѣ.

Презѣ нощѣта срещу 4 декемврий, когато децата съ голѣма радост празнуватѣ Въведение Богородично, дветѣ сестричета спаха прегърнати и сънуваха единѣ и сѣщи сънѣ:

Видѣха тѣ, какѣ тъмното небе се проясни, и срѣдѣ сияние се яви образѣтъ на пречистата Майка Христова, заобиколена отѣ много бѣлокрили ангелчета.

Света Дева Мария слѣзе отѣ небето, дойде при тѣхното кораво, сиромашко легло, помилва ги по бузичкитѣ и коситѣ, цѣлуна ги по челата и съ благѣ и кротѣкъ гласѣ имѣ каза: